

LATVIJAS REPUBLIKAS TIESĪBSARGS

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010; Tālr.: 67686768; Fakss: 67244074; E-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv

Rīgā

2011.gada 5.jūlijā Nr.6-1/422

Par iesnieguma izskatīšanu

2011.gada 13.jūnijā Tiesībsarga birojā ir saņemts Jūsu iesniegums (reģistrēts ar Nr.924), kur norādāt, ka Dzīvokļu īpašuma likuma 17.panta pirmā daļa un 17.panta otrā daļa ir pretrunā ar LR Satversmes 105. un 91.pantu.

Satversmes 105.pants, uz kuru Jūs atsaucaties savā iesniegumā, noteic, ka „ikvienam ir tiesības uz īpašumu. Īpašumu nedrīkst izmantot pretēji sabiedrības interesēm. Īpašuma tiesības var ierobežot vienīgi saskaņā ar likumu. Īpašuma piespiedu atsavināšana sabiedrības vajadzībām pieļaujama tikai izņēmuma gadījumos uz atsevišķa likuma pamata pret taisnīgu atlīdzību.” Tādējādi Satversmes 105.pants tiešā tekstā noteic, ka īpašuma tiesības var tikt ierobežotas.

Diskriminācijas aizliegums noteikts Satversmes 91.pantā un nozaru normatīvajos aktos. Diskriminācija ir nepamatota, atšķirīga attieksme kāda aizliegta pamata dēļ: dzimums, rase, ādas krāsa, vecums, invaliditāte, reliģiskā vai politiskā pārliecība, nacionālā vai sociālā izcelsme, mantiskais vai ģimenes stāvoklis, seksuālā orientācija. Privāttiesību jomā diskriminācijas aizliegums ir noteikts Fizisko personu — saimnieciskās darbības veicēju — diskriminācijas aizlieguma likuma 1.-7.pantā un Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3.¹ pantā, nosakot nepamatotas, atšķirīgas attieksmes aizliegumu uz dzimuma, rases, etniskās piederības vai invaliditātes pamatiem. Šajā gadījumā iesniegumā neesat norādījis nevienu no diskriminācijas aizlieguma pamatiem, līdz ar to Jūsu iesniegumā norādītais jautājums nav skatāms diskriminācijas aizlieguma kontekstā. Tāpat jēdzieni personas aizskaršana, norādījums diskriminēt, tieša, netieša diskriminācija ir skatāmi saistībā ar kādu no nepamatotas, atšķirīgas attieksmes pamatiem.

Satversmes 91.panta pirmais teikums, nosaka tiesiskās vienlīdzības principu, paredzot, ka „visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā”. Kā izriet no Satversmes tiesas prakses, tiesiskās vienlīdzības princips liedz valsts institūcijām izdot tādas normas, kas bez saprātīga pamata pieļauj atšķirīgu attieksmi pret personām, kuras atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos.(..) Vienlīdzības princips pieļauj un pat prasa atšķirīgu attieksmi pret personām, kuras atrodas atšķirīgos apstākļos, kā arī pieļauj atšķirīgu attieksmi

pret personām, kuras atrodas vienādos apstākļos, ja tam ir objektīvs un saprātīgs pamats (sk. *Satversmes tiesas 03.04.2001. g. sprieduma lietā Nr. 2000-07-0409 secinājumu daļas 1. punktu*). Norādāt, ka Jums pieder nekustamā īpašuma daļa daudzdzīvokļu mājā, kura platība ir 150 kvadrātmetri, bet kaimiņam pieder īpašums, kura platība ir 32 kvadrātmetri, kas piecas reizes mazāks, taču „Dzīvokļa īpašuma likuma” 17.pants tā pirmajā daļā paredz, ka „pieņemot dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu, katram dzīvokļa īpašniekam ir tik balsu, cik dzīvokļu īpašumu viņam pieder” un otrajā daļā nosaka, „ja vienam dzīvokļu īpašniekam pieder vairāk nekā puse no dzīvojamā mājā esošajiem dzīvokļiem, balsojot viņam ir 50 procenti balsu no visām dzīvokļu īpašnieku balsīm”, nostāda Jūs mazāk labvēlīgā situācijā pret citu personu. Pēc dzīvokļa platības Jūs ar 150 kvadrātmetru dzīvokli un kaimiņš 32 kvadrātmetru dzīvokli neatrodas vienādā, salīdzināmā situācijā. „Dzīvokļa īpašuma likuma” 5.pants nosaka Kopīpašuma domājamās daļas apmēru, paredzot, ka dzīvokļa īpašumā ietilpstošā kopīpašuma domājamā daļa ir atsevišķā īpašuma kopējās platības attiecība pret visu dzīvojamā mājā esošo atsevišķo īpašumu kopējo platību”. Tāpat „Dzīvokļa īpašuma likuma” 13.panta pirmā daļa nosaka, ka dzīvokļa īpašnieks atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram sedz uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā”. Tādējādi no kopīpašuma domājamās daļas, kas ir atsevišķā īpašuma kopējās platības attiecība pret visu dzīvojamā mājā esošo atsevišķo īpašumu kopējo platību, lieluma ir atkarīgas izmaksas par apsaimniekošanu. Līdz ar to arī lēmumiem, kas ir saistīti ar apsaimniekošanas izmaksām, būtu jābūt saistītiem ar dzīvokļa platības apmēru un attiecīgi nosakāms atšķirīgs regulējums Jums ar 150 kvadrātmetru dzīvokli un kaimiņam 32 kvadrātmetru dzīvokli. Ņemot vērā minēto „Dzīvokļa īpašuma likuma” 17.pantā noteiktais neatbilst tiesiskās vienlīdzības principam.

Ar cieņu
Tiesībsarga vietā

V.Slaidiņa

Bērziņa,
Kukle 67686768